



NHỮNG MÙA CÂY TRÚT LÁ

Sống giữa lòng Hà Nội, chẳng biết từ khi nào, tôi bỗng yêu những mùa cây trút lá, mùa của những chòm mây vô ưu phấp phồng trên bầu trời dịu nhẹ xanh trong, đó cũng là khi những hạt hoa sữa tựa mình tách khỏi lớp vỏ khô xoay tít theo chiều gió như bao kiếp phù du phiêu dạt giữa phố phường.

Trên con đường thân quen, lá cứ trải ngợp bước chân, sau mỗi đợt nắng mưa đều ánh lên sắc vàng đầy ám dụ. Khoảnh khắc ấy sao thấy cần lắm một bàn tay dặt ta trở về những mùa vàng kí ức cùng biết bao kỉ niệm vui buồn sau phút giây nông nổi nào đó mình chẳng thể mang theo trong hành trang bọn bé tuổi trẻ.

Thời đôi mươi, tôi đã hình dung mãi về những đại lộ đàng dặc thu vàng những năm 1930, thời của Olga Berggholz. Sau chừng ấy năm, đại lộ xa xôi kia vẫn vạch một lối thu phai nhạt ngàn trong tâm tưởng những con người đa cảm:

"Những đàn sếu bay qua/ Suong mù và khói toả/ Mátxcova, lại đã Thu rồi/ Bao khu vườn như lửa chói ngời/ Vòm lá sẫm ánh vàng lên rục rờ/ Những tấm biển treo dọc theo đại lộ/ Nhắc ai đi ngang, dù đây đủ lửa đôi/ Nhắc cả những ai có độc trong đời/ Tránh đừng động vào cây, mùa lá rụng".

Ở nơi này, bao buổi chiều thu đầy mê hoặc cứ dẫn dụ mỗi bước chân đắm chìm trong sắc lá vàng. Chiều hôm nay rắc vương đầy đường phố, sau một cơn mưa đêm, bình minh lại đón chổi biếc lại xanh ròn... Tất cả sự biến chuyển, đổi thay ấy đủ khép trọn vòng luân hồi cùng biết bao khát khao, hoài bão.

Mỗi người đều có cách đón mùa lá rụng của riêng mình. Ngày lại ngày, tôi vẫn đi ngang qua những con đường Hà thành diu dặt sắc thu. Lá vàng đậu xuống từng gánh hàng rong, theo tiếng rao lạnh lót của người què trên phố; quán quýt miền man cùng dấu chân đôi lứa, vồn vã với mỗi bước chân trẻ nhỏ tung tẩy cặp sách

đến trường.

Sắc vàng vương trên đường phố hối hả xe cộ, bao giờ cũng tạo nên một cảm giác bình yên đến nao lòng. Nán lại một chút thôi, trong hơi gió heo may chớm về, dưới vòm cây xum xuê, những mệt mỏi, ưu phiền trong cuộc sống như trút xuống cùng lá úa làm nên một vẻ đẹp riêng của Thủ đô nghìn năm tuổi.

Cũng có những người vội vã bước qua, không để ý đến mùa lá rụng nhưng lá thì cứ trút âm thầm xuống theo quy luật bốn mùa. Mai này, khi đã bước qua thời tuổi trẻ, biết đâu chúng ta sẽ hỏi nhau mãi một điều: Bạn có tiếc nuối gì không. Và rồi, những ai mãn nguyện, những ai buồn phiền, những ai thở than... khi tất cả qua rồi. Đơn giản như buổi chiều nay, từng chiếc lá vàng kia đã mang theo kí ức của một chiếc lá xanh thả mình về đất mẹ.

MAI LỮ